

РАЗ — КОРЧМА, ДВА — КОРЧМА...

До революції 1917 р. пияцтво у Російській імперії набуло особливо великого розгулу. Тоді будь-яке село в обов'язковому порядку мало шинок чи корчму, а то й відразу декілька. В офіційних документах вони так і називалися — «питейные заведения», що відкидало будь-які сумніви щодо їхнього прямого призначення.

Вистачало таких «заведень» і в Рівненському повіті Волинської губернії, куди входила і частина сучасної Гошанщини. Що цікаво: всі корчми повіту на кінець 1868 р. були дерев'яними і відносно новими. Характерною особливістю закладів було й те, що майже всі вони перебували в оренді у євреїв, котрі, згідно з законами Російської імперії, фактично були позбавлені можливості займатися землеробством, а тому зосереджували свої зусилля на торгівлі, яка давалася їм значно краще, ніж нашим одноплемінникам. Як приклад можна описати ситуацію, яка склалася в Тучині: 1867 р. на відстані однієї версти (1066,8

м) від цього містечка, по дорозі на село Коростятин (сучасна Малинівка), на землях поміщиці Валевської євреєм Голубою була збудована корчма. Місцеві селяни, вирішивши, напевно, між собою: «Не підемо до жида горілку пити», звели поблизу аналогічний питний заклад. Однак через рік після цього корчма Голуби процвітала, а селянська — стояла «пустопорожньою».

Цікаво, що в Золотіві (село Рівненського району) знаходилася ще одна корчма, якою володіла відома в краї поміщиця Валевська, здаючи її в оренду С. Горинштейну.

Однак не варто стверджувати, що поміщики з шинкарями-євреями «споювали український народ». Адже не секрет, що силою ні тоді, ні тепер пити горілку ніхто нікого не змушує — це справа суто добровільна. А от чому в наших людей «добра воля» саме в цьому проявляється — то вже тема ґрунтовнішого психологічного дослідження.

(«Рівне вечірнє»).